

על רקע סביון של יבנה, שכונת "בנה ביתך", הצטלמה רות שיטרית, כשהיא פטורה סוף־סוף מצרות עירוניות

במישרדה הקטן במלון דיפלומט מט כתלאכיב יושבת רות שיטרית, מסובבת תלתל ומנסה להסכיר לי מדוע היא מסרבת להתראיין עכשיו. ברגע שנודע כי מאיר שיטרית פורש מראשות עיריית יבנה, נזכרו בה

גבי ראשי-התווך (היר')

שעות. בעצם, כבר מזמן אין לה כוח לעבודה הזאת, היא השתדלה מאוד שלא לדבר על זה.

לפני שנה התחיל גם מאיר לחשוב על עזיבה, כשהבין, כמו אשתו, שמרוב עיסוקים לא נשאר בחיים שלהם שום דבר בלתי־צפוי. הכל היה מאורגן ור־שום ביומן לשלושת החודשים הבאים. גם הביחד שלהם נעשה נדיר יותר ויותר.

"יום אחד ישבנו בסלון, מאיר ואני", מספרת רותי, "הסתכלנו האחד על השני וראינו שני זקנים, יגעים, עייפים מרוב התחייבויות. מאיר נע כל הזמן בין לחוץ ללחוץ מאוד. כל שימחה פרטית, כל דבר בעל משמעות שאינה משמעות ציבורית, נדחה לאחרי הפי רישו".

"פיתאום היתה ערימה גדולה ומאוד רחוקה של דברים, שנראים טיביעים לגמרי אצל זוג צעיר אחר".

מאיר התייעץ עם אשתו, שאל מה דעתה. היא קצפה עליו בשימחה, נישק קה אותו בהתלהבות, ואחר כך, בשביל להיות לגמרי בסדר, גם אמרה לו: "זאת ההחלטה שלך".

באחד בפברואר יעביר מאיר שיט־רית את ראשות עיריית יבנה לסגנו הוותיק, יהודה ברוס.

ומה תעשו בשניים בפברואר, שאל־תי את רותי.

"אולי נקום ב־6 בבוקר, כמו בכל יום, ונעמוד ליד החלון הגדול ונסתכל החוצה. אני מקווה שבשניים בפברואר יראה מאיר מבצע לזכויות, אחרי הרבה שנים, את השמש שזורחת מעל בתי יבנה. אולי ישים לב לפרחים בגינות. יסתכל על האנשים שהולכים לעבודה ויראה אם הם מחייכים או לא".

"אולי תוך כדי זה הוא גם ישים עליי יד, כמו שבעל אוהב ולא מודאג שם על אשתו לפעמים".

ואם בכל־זאת הוא יראה, מתוך הר־גל, גם איזה ביוכ פתוח כשכונה או אשפה שלא נאספה — אני לא אתן לו לטלפן לעיריה באופן רחוף ולברר מה קרה.

"בשניים בפברואר יהיה ליבנה ראש־עיריה חדש, או שיתחיל הוא לדאוג".

ועכשיו, כשתעברי בעיר שלך, כבר לא יסובכו את הראש אחרייך ולא יגידו לך, שלום גברת ראש־העירייה.

"לא יסובכו את הראש? אז איך הם יידעו מה אני לוכשת ואיזה גובה עקי כים יש לי? לא, הכבוד של גברת ראש־העירייה לא יחסר לי. לגמרי מספיק לי אם יגידו, אהלן רותי, מה נשמע? ואני אענה: נהדר, מאיר ואני יוצאים לבלות לבד".

ומרכיזה שלושה־ארבעה סלטים מא־רוקאים, כדי שיהיה משהו בכית, כי תמיד מישוהו נכנס.

כשמאיר חוזר הביתה, בערב, תחת לנקות את האיפור ולזנוח בחברתו, עיר־שה מיקלחת חמה, מחדשת את הסומק על הלחיים, שמה על עצמה שימלת־ערב — והם שוב בדרך לעבודה.

לפעמים, בקוקטייל או במסיבה, כשהיא עומדת עם כוסית ביד ומחייכת, היא לא זוכרת בדיוק אם היא נמצאת שם בתור רותי או בתור אשת־יחסי־הציבור של מלון דיפלומט, או אשת ראש־עיריית יבנה, או אשת חבר־הכ־נסת שיטרית.

לא, אין לה בעיה עם זה. היא מחייכת בכל מצב, והחיוך בא מהלב. "אלה שאני מחייכת אליהם, יכולים לבחור בין התוארים שלי, אם הם דווקא רוצים", אומרת רותי.

בחודש האחרון, בעצם כמו ברוב חודשי־השנה האחרים, היו בני־הזוג שיטרית כהגנת אכר־פינה אחת, בקבלת־פנים לשגריר זר, בפתיחת מיסעדה חדשה ביבנה, כשתיים־שלוש חתונות, שתי בריתות, נדמה לה שגם ביום־הולדת אחד, ביום־סיום שעשו עם שגריר רומ־אפריקה, ככמה מסיבות, וכמוכן — גם שתי חגיגות בבית־הספר של מירי ובגן של דודו, כתפקיד אמא ואבא.

יוצאים לבלות

בזמן האחרון היא מתלווה אל מאיר רק כדי שלא לגרום לו עוגי־מתנפש, וכדי למנוע רכילויות מרד

מכובד, קשר עם אנשים שונים, ותור צאות שהיו תלויות רק בה, ברותי. היא לא מתעלמת מכך שדרכים מסויימות היו סלולות לפניו בגלל שמו של הבעל, אבל הצעידה בדרכים נעשית כשתי הרגליים שלה, אם תימער — תיכשל בעבודה, אם תלך באופן יציב — תצליח.

והיא הצליחה. בחוגים מסויימים, לא נעים אולי לומר, אומרים שמאיר הוא הבעל של רותי שטרית. היא אומרת שהיא לא שמעה על זה. אני דווקא שמי־עתי.

יומה של רותי עמוס מאוד. היא קמה ב־6 בבוקר, מעירה את הילדים, רוחצת, מלבישה, מלטפת, מכינה סנדוויצ'ים, מסייעת לגן ולבית־הספר. בדרך לעב־דה היא עוצרת במיכנסה, נכנסת לבנק, עושה הומנה בסופרמרקט, וב־9 היא כבר במלון דיפלומט: מיישרת את החצאית שהתקמטה בנסיעה, מחדשת את האיפור, מחזירה קווצת־שיער למי־קום, וכשהיא נראית כמו חדשה, היא מתחילה יום עבודה של לפחות 8 ש־עות.

חיים שיף הוא הבוס שלה, אבל הוא רק אחד מתוך עשרות אנשים שהיא פוגשת בכל יום. לכל אחד מהם — ותהיה הפגישה ביניהם רישמית ככל שתהיה — יש לה מילה טובה. היא גם לא תהסס לתקן לו את העניבה תוך כדי שיחה עסקית, ולשאול אם אשתו הכ־ריאה כבר, ופה ושם היא גם תספר לו איזו בדיחה מצחיקה, כדי לעשות מה־עבודה כף.

אחרי יום העבודה היא נוסעת בחורה לביתה ביבנה. עוזרת למירי בשיעורי־הבית, מסייעה את דודו לחבר, ועד ש־הוא חוזר משם היא מפשילה שרוולים

כהן. בגיל 10 עלתה ארצה עם הוריה וגרה בדימונה. למדה שם בבית־ספר יסודי, עברה למידרשת שדה־בני־קר, ואחר־כך סיימה סמינר למורות בכאר־טוביה. במסגרת פעילותה כ־אירגון יוצא־מארוקו פגשה את מאיר שיטרית, בן ה־28, ראש־המועצה הכ־צעיר בארץ.

אחרי שנה נישאו.

בעלה של רותי

עם הבתובה היא קיבלה גם את ה־תואר אשת־ראש־המועצה. בהת־חלה, כשעוד לא היו ילדים ולא היתה לה קריירה משלה, מצאה בתפקיד קסם מסויים. עזרה לו, הלכה איתו לכל מקום,

מאיר ורות בחתונתם פגישה באירגון יוצא־מארוקו

פספסו. אבל אני, אישית, הייתי בוחרת בה כדי לגנוב איתה ביוח סוסים או לצלצל ברלתות ולברוח. אף אחד מש־מלות־הערב המפוארות שלה אינה יכר לה להסתיר את הקונטרסות של האשה הצעירה הזאת.

כשהשתכנעה, לבסוף, לנהל אתי שיחה קצרה בעניין פרישת בעלה מי־ראשות־העירייה, אמרה לי בחיוך גדול, אבל כשיא הרצינות: "אם גם את תכ־תבי עליי, אשתו הנאה של חבר־הכנסת שיטרית, אני אתקע לך בוקס ואגלגל אותך מכל המדרגות".

מאיר, רות ומירי בביתם (הזמני) לא. אשתו הנאה של